

ელია — ნომერი სამი

გაცხადებულ იქნეს ეს ცნობად

Jeff Pippenger

2023-09-29

და იქმნა საღამოს მსხვერპლშეწირვის ჟამს, რომ წინ მიახლოვდა ელია წინასწარმეტყველი და თქვა: უფალო, ღმერთო აბრაამისა, ისაკისა და ისრაელისა, ცხად იქნეს დღეს, რომ შენა ხარ ღმერთი ისრაელში, და რომ მე შენი მსახური ვარ, და რომ ყოველივე ეს შენი სიტყვისამებრ გავაკეთე. 3 მეფეთა 18:36.

ჩვენ ვადგენდით ელიას, როგორც სიმბოლოს, დამახასიათებელ ნიშნებს. ამ ნიშნებათაგან ერთ-ერთია ის, რომ ელიას, იოანე ნათლისმცემლისა და უილიამ მილერის მსახურება და უწყება სამსჯავროს იარაღები იყო. მათი უწყება უფალმა გამოიყენა, რათა გამოეცადა მათი შესაბამისი ისტორიული პერიოდები. იესომ თქვა, რომ იგი რომ არ მოსულიყო, მოჩხუბარ იუდეველებს ცოდვა არ ექნებოდათ.

მე რომ არ მოვსულიყავი და არ მელაპარაკა მათთვის, ცოდვა არ ექნებოდათ; ახლა კი თავიანთი ცოდვისთვის არავითარი საფარველი აღარ აქვთ. იოანე 15:22.

ეზეკიელი იმავე პრინციპს მიუთითებს თავისი დროის მოჩხუბარ იუდეველთათვის.

რადგან ისინი თავხედნი შვილები და გულქვანი არიან. მე გგზავნი მათთან და ეტყვი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი. და ისინი, მოისმენენ თუ არა, ან თავს შეიკავებენ, — რადგან ისინი ურჩი სახლია, — მაინც გაიგებენ, რომ მათ შორის წინასწარმეტყველი იყო. ეზეკიელი 2:4, 5.

ელიას სიმბოლიზმი მოიცავს მის როლს, როგორც სამსჯავროს იარაღს.

„ისინი, ვინც მესამე ანგელოზის უწყების ქადაგებაში არიან ჩაბმულნი, წმინდა წერილებს იკვლევენ იმავე მეთოდით, რომელიც მამა მილერმა მიიღო. მცირე წიგნში, სახელწოდებით Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, მამა მილერი ბიბლიის შესწავლისა და განმარტებისათვის შემდეგ მარტივ, გონივრულ და მნიშვნელოვან წესებს გვაძლევს:“

„1. ბიბლიაში წარმოდგენილ საგანთან მიმართებით ყოველ სიტყვას უნდა ჰქონდეს თავისი სათანადო მნიშვნელობა; 2. მთელი წმინდა წერილი აუცილებელია და მისი გაგება შესაძლებელია გულმოდგინე გამოყენებითა და შესწავლით; 3. წმინდა წერილში გაცხადებული არაფერია და არ იქნება დაფარული მათგან, ვინც სარწმუნოებით ითხოვს და არ ეჭვობს; 4. მოძღვრების გასაგებად, შეკრიბეთ ერთად ამ საგანთან დაკავშირებული ყველა მუხლი, რომლის ცოდნაც გასურთ; შემდეგ მიეცით ყოველ სიტყვას თავისი სათანადო ძალა; და თუ თქვენს თეორიას წინააღმდეგობის გარეშე ჩამოაყალიბებთ, შეცდომაში ვერ იქნებით; 5. წმინდა წერილი თვითონვე უნდა განმარტავდეს საკუთარ თავს, რადგან იგი თავად არის საკუთარი თავის წესი. თუ მე მასწავლებელზე ვარ დამოკიდებული, რათა მან განმიმარტოს იგი, და თუ მან მისი აზრი უნდა გამოიცნოს, ან ისურვოს, რომ ასე

იყოს თავისი სექტანტური მრწამსის გამო, ან ბრძენად იქნეს მიჩნეული, მაშინ მისი გამოცნობა, სურვილი, მრწამსი ან სიბრძნე არის ჩემი წესი და არა ბიბლია.“

ზემოაღნიშნული ამ წესთა ნაწილია; და ბიბლიის ჩვენს შესწავლაში ყველას კეთილად გვმართებს, ყურადღებით მივიღოთ ჩამოყალიბებული პრინციპები.

„ქეშმარიტი რწმენა დაფუძნებულია წმინდა წერილებზე; მაგრამ სატანა იმდენ მრავალ ხერხს იყენებს, რომ წმინდა წერილები დაამახინჯოს და ცდომილება შემოიტანოს, რომ დიდი სიფრთხილეა საჭირო, თუკი ვინმეს სურს იცოდეს, რას ასწავლიან ისინი სინამდვილეში. ჩვენი დროის ერთ-ერთი დიდი საცდური ის არის, რომ ბევრს შეჩერდნენ გრძნობაზე და პატიოსნებას იჩემებდნენ, მაშინ როცა უგულებელყოფენ ღვთის სიტყვის ცხად გამონათქვამებს, რადგან ეს სიტყვა გრძნობას არ ემთხვევა. მრავალს თავისი რწმენისათვის სხვა საფუძველი არ გააჩნია, თუ არა ემოცია. მათი რელიგია აღგზნებაში მდგომარეობს; ხოლო როდესაც ეს წყდება, მათი რწმენაც ქრება. გრძნობა შეიძლება ბზე იყოს, მაგრამ ღვთის სიტყვა ხორბალია. და „რა“, ამბობს წინასწარმეტყველი, „არის ბზე ხორბალს?““

„არავინ დაისჯება იმის გამო, რომ არ დაემორჩილა სინათლესა და ცოდნას, რომელიც არასოდეს ჰქონია და ვერც მოეპოვებინა. მაგრამ მრავალნი უარს ამბობენ დაემორჩილონ ქეშმარიტებას, რომელიც მათ ქრისტეს ელჩთა მიერ წარედგინება, რადგან სურთ მოერგონ წუთისოფლის საზომს; და ქეშმარიტება, რომელმაც მათ გონებამდე მიაღწია, სინათლე, რომელმაც სულში გაანათა, მათ სამსჯავროზე დასდებს მსჯავრს. ამ უკანასკნელ დღეებში ჩვენ გვაქვს ყველა საუკუნის განმავლობაში მანათობელი დაგროვილი სინათლე, და შესაბამისად პასუხისმგებლობაც მოგვეთხოვება. სიწმიდის გზა წუთისოფლის დონეზე არ არის; იგი ამაღლებული გზაა. თუ ამ გზით ვივლით, თუ უფლის მცნებათა გზაზე ვირბენთ, ვპოვებთ, რომ „მართალთა გზა ნათელივითაა გაბრწყინებული, რომელიც უფრო და უფრო ნათობს სრულ დღემდე.“ Review and Herald, November 25, 1884.

ჩვენ არ ვართ „დასჯილნი იმ ნათელსა და ცოდნას დაუმორჩილებლობისათვის, რომელიც“ „არასოდეს გვქონია და“ „ვერც შევიძენდით.“ ამ განცხადებაში მნიშვნელოვანი მხარე არის გამოთქმა: „ვერ შევიძენდით.“ ელია, იოანე და მილერი თავიანთი შესაბამისი თაობებისათვის იმ ნათელს წარმოადგენენ, რომლის მიღწევაც შესაძლებელი იყო. მათი უწყების არსებობამ მოსხნა საფარველი იმისა, რასაც შეერთებულ შტატებში იურიდიულად „plausible deniability“ ეწოდება. ელიის უწყება, ნებისმიერ თაობაში, სადაც იგი ცხადდება, მოსხნის ყოველგვარ „plausible deniability“-ს და ამგვარად მთელ თაობას პასუხს აგებინებს იმ ნათლისათვის, რომელიც მაშინ არის წარმოდგენილი.

„ჩემმა ძმამ ერთ დროს თქვა, რომ არაფერს მოისმენდა იმ მოძღვრების შესახებ, რომელსაც ჩვენ ვემხრობით, იმის შიშით, რომ დარწმუნდებოდა. იგი კრებებზე არ მოდიოდა და ქადაგებებსაც არ ისმენდა; მაგრამ შემდეგ განაცხადა, რომ დაინახა, თითქოს იმავე დანაშაულში იყო, როგორშიც იქნებოდა, რომ მოესმინა. ღმერთმა მას მისცა შესაძლებლობა, ქეშმარიტება შეეცნო, და ამ შესაძლებლობისათვის იგი პასუხისმგებლად ჩათვლიდა. ჩვენს შორის ბევრია ისეთი, ვინც წინასწარი მიკერძოებით არის განწყობილი იმ მოძღვრებების მიმართ, რომლებიც ახლა

განიხილება. ისინი არ მოდიან მოსასმენად, არ იძიებენ მშვიდად, არამედ სიბნელეში გამოთქვამენ თავიანთ წინააღმდეგობებს. ისინი სრულიად კმაყოფილნი არიან თავიანთი მდგომარეობით. “შენ ამბობ: მდიდარი ვარ, გამდიდრებული ვარ და არაფერი მჭირდება; და არ იცი, რომ უბედური ხარ, საცოდავი, ღარიბი, ბრმა და შიშველი; გირჩევ, ჩემგან იყიდე ცეცხლში განსაცდელი ოქრო, რათა გამდიდრდე; და თეთრი სამოსელი, რათა შეიმოსო და არ გამოჩნდეს შენი სიშიშვლის სირცხვილი; და თვალებზე იცხო თვალის მალამო, რათა იხილო. ვინც კი მიყვარს, მათ ვამხილებ და ვსჯი; მაშ, იყავი მოშურნე და მოინანიე” (გამოცხადება 3:17-19).“

„ეს მუხლი ეხება მათ, ვინც ცხოვრობს უწყების ჟღერადობის ქვეშ, მაგრამ არ მოდის მის მოსასმენად. საიდან იცით, რომ უფალი არ აძლევს თავისი ჭეშმარიტების ახალ მტკიცებულებებს, არ ათავსებს მას ახალ გარემოში, რათა უფლის გზა მომზადდეს? რა გეგმებს აწყობდით თქვენ, რათა ახალი ნათელი ჩაისხას ღვთის ხალხის რიგებში? რა მტკიცებულება გაქვთ, რომ ღმერთს ნათელი არ გამოუგზავნია თავისი შვილებისთვის? ყოველგვარი თვითკმარობა, ეგოიზმი და საკუთარი შეხედულების სიამაყე განზე უნდა იქნეს გადადებული. ჩვენ უნდა მივიდეთ იესოს ფერხით და ვისწავლოთ მისგან, რომელიც არის მშვიდი და გულით მდაბალი. იესო თავის მოწაფეებს ისე არ ასწავლიდა, როგორც რაბინები ასწავლიდნენ თავიანთ მოწაფეებს. მრავალი იუდეველი მოდიოდა და უსმენდა, როცა ქრისტე ხსნის საიდუმლოებებს აცხადებდა, მაგრამ ისინი სასწავლად არ მოდიოდნენ; ისინი მოდიოდნენ გასაკრიტიკებლად, რათა დაეჭირათ იგი რაიმე შეუსაბამობაში, რომ ჰქონოდათ რაღაც, რითაც ხალხის წინააღმდეგ წინასწარგანწყობას აღძრავდნენ. ისინი თავიანთი ცოდნით კმაყოფილნი იყვნენ, მაგრამ ღვთის შვილებმა უნდა იცოდნენ ჭეშმარიტი მწყემსის ხმა. განა ახლა ისეთი დრო არ არის, როცა მეტად შესაფერისი იქნებოდა ღმერთის წინაშე მარხვა და ლოცვა? ჩვენ ვიმყოფებით უთანხმოების საფრთხეში, ვიმყოფებით იმის საფრთხეში, რომ სადავო საკითხზე მხარე დავიჭიროთ; და განა გულმოდგინედ, სულის დამდაბლებით, არ უნდა ვეძებდეთ ღმერთს, რათა ვიცოდეთ, რა არის ჭეშმარიტება?“ Selected Messages, book 1, 413.

ელიას უწყების წარმომდგარნი არიან განკითხვის იარაღნი იმ განწმედის პროცესში, რომელიც ამზადებს გზას აღთქმის მაცნესთვის, რათა განწმინდოს ტაძარი. ტაძრის განწმენდის საქმის აღსრულებისას გამოცხადდება დღევანდელი ჭეშმარიტების ნათელი. ეს რომ არ გამოცხადებულიყო, ისინი, ვისმათაც ქრისტე ეძიებდა და ეძიებს განსაწმენდად, შეინარჩუნებდნენ თავიანთ ლაოდიკიურ თვითმოტყუების მოსასხამს. ელია განასახიერებს მსახურებას, რომელიც ჭეშმარიტებას წარადგენს, როგორც განკითხვის იარაღს. ამიტომაც გვამცნობენ, რომ მათ, ვინც უარყვეს იოანე ნათლისმცემლის უწყება, ვერავითარი სარგებლობა ვერ მიიღეს იესოს მოძღვრებისაგან.

„მე მივუბრუნდი ქრისტეს პირველი მოსვლის გამოცხადებას. იოანე იგზავნა ელიას სულითა და ძალით, რათა გაემზადებინა იესოს გზა. ისინი, ვინც უარყვეს იოანეს მოწმობა, ვერ ისარგებლეს იესოს მოძღვრებით.“ Early Writings, 258.

წინასწარმეტყველურ ისტორიებში, რომლებიც ღვთის ხალხის განწმედას განასახიერებს, იხსნება აწმყო ჭეშმარიტების უწყება, რომელიც ამ თაობას პასუხს აგებს

იმისათვის, რომ აირჩიოს ან სიბნელე, ან ნათელი.

ხოლო შენ, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის
ჟამამდე: მრავალნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა გამრავლდება.... და მან თქვა:
წადი შენი გზით, დანიელ, რადგან სიტყვები დახშულია და დაბეჭდილია
აღსასრულის ჟამამდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და
გამოიცილებიან; ხოლო უღვთონი უღვთოდ მოიქცევიან: და არცერთი უღვთოთაგანი
ვერ გაიგებს; ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 12:4, 9, 10.

ვინც თავიანთი შესაბამისი თაობებისთვის ელიას გზავნილს წარმოადგენენ, ქრისტეს
მიერ მის ელჩებად არიან განსაზღვრულნი, რათა სამსჯავროს იარაღებად იქნენ
გამოყენებულნი. სწორედ ამას მიუთითებდა ელია, როდესაც ამბობდა: „დღეს ცნობილი
იყოს, რომ შენა ხარ ღმერთი ისრაელში, და რომ მე შენი მსახური ვარ, და რომ ყოველივე
ეს შენს სიტყვაზე გავაკეთე.“

ეს ჭეშმარიტება იესომ ასევე აღნიშნა იოანე ნათლისმცემლის შესახებ.

და როდესაც ისინი წავიდნენ, იესომ მრავალთ მიმართ დაიწყო იოანეზე საუბარი:
რისთვის გახვედით უდაბნოში სანახავად? ქარისაგან შერხეული ლერწამი? ხოლო
რისთვის გახვედით სანახავად? კაცი, რბილ სამოსელში შემოსილი? აჰა, რბილი
სამოსელის მატარებელნი მეფეთა სასახლეებში არიან. მაგრამ რისთვის გახვედით
სანახავად? წინასწარმეტყველი? დიახ, გეუბნებით თქვენ, და უფრო მეტიც, ვიდრე
წინასწარმეტყველი. რადგან ეს არის იგი, ვისზეც დაწერილია: აჰა, მე ვგზავნი ჩემს
მაცნეს შენს წინაშე, რომელიც განამზადებს შენს გზას შენს წინაშე. მათე 11:7-10.

იოანე წინასწარმეტყველზე მეტი იყო; იგი იყო სასჯელის იარაღი, და მისი მსახურება
მისი თაობისთვის იქნა ამოცნობილი, რადგან ისინი უდაბნოში გავიდნენ მის
სანახავად, ისევე უეჭველად, როგორც მთელი ისრაელი მივიდა ქარმელზე ახაბის
ბრძანებით. უილიამ მილერმა გაიგო 1798 წელს ბეჭდის ახსნის შედეგად
მომრავლებული ცოდნა. იგი წარმოადგენდა მათ, ვინც ღმერთის სიტყვაში აქეთ-იქით
მიმოდიოდნენ, როცა ცოდნა იზრდებოდა. მისი უწყება დაფუძნებული იყო
წინასწარმეტყველურ დროზე, და 1840 წელს მისი უწყება და მსახურება მის თაობაში
ისე იქნა დამკვიდრებული, რომ მთელი პროტესტანტული სამყარო აკვირდებოდა,
იმუშავებდა თუ არა მისი მეთოდოლოგია. როცა ეს დადასტურდა, მისი უწყება მთელ
მსოფლიოში გავრცელდა.

„1840 წელს წინასწარმეტყველების კიდევ ერთმა საგულისხმო აღსრულებამ
საყოველთაო ინტერესი აღძრა. ორი წლით ადრე, ჯოზეფა ლიჩმა, მეორე მოსვლის
შესახებ მქადაგებელ ერთ-ერთ წამყვან მსახურთაგანმა, გამოაქვეყნა გამოცხადების
9-ე თავის განმარტება, რომელშიც ოსმალეთის იმპერიის დაცემა
იწინასწარმეტყველა. მისი გამოთვლების თანახმად, ეს ძალა უნდა დამხოვილიყო...
1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც მოსალოდნელია, რომ კონსტანტინოპოლში
ოსმალეთის ძალაუფლება შეიმუხრება. და მე მჯერა, რომ სწორედ ასე აღმოჩნდება.“

„ზუსტად იმ დროს, რომელიც განსაზღვრული იყო, თურქეთმა თავისი ელჩების
მეშვეობით მიიღო ევროპის მოკავშირე სახელმწიფოთა მფარველობა და ამგვარად

თავი ქრისტიანული ერების კონტროლის ქვეშ მოაქცია. ეს მოვლენა წინასწარმეტყველებას ზუსტად აღასრულებდა. როდესაც ეს ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ იმ წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში, რომლებიც მილერმა და მისმა თანამოაზრეებმა მიიღეს, და ადვენტურ მოძრაობას საოცარი ზიძგი მიეცა. განათლებული და მაღალი მდგომარეობის მქონე ადამიანები მილერს შეუერთდნენ როგორც მისი შეხედულებების ქადაგებაში, ისე მათ გამოქვეყნებაში, და 1840-დან 1844 წლამდე ეს საქმე სწრაფად გაფართოვდა.“
The Great Controversy, 334, 335.

„1840-დან 1844 წლამდე“ წარმოადგენს გამოცხადების მეათე თავის „შვიდი ქუხილის“ ისტორიას. ამ ისტორიაში დაიწყო განწმედის პროცესი, რომელიც წარმოდგენილი იყო მალაქიას მესამე თავში და ქრისტეს მიერ ტაძრის ორგზის განწმედში. განწმედის ეს პროცესი იყო თანდათანობითი გამოცდის პროცესი, დაფუძნებული მილერის მიერ დღის-წლის პრინციპის გაგებაზე. ისინი, ვინც ელიას უწყებას წარმოადგენენ, ამზადებენ გზას აღთქმის მაცნისათვის, რათა იგი უეცრად მოვიდეს თავის ტაძარში, და ისინი არიან სამსჯავროს იარაღის სიმბოლო, რომელსაც აღთქმის მაცნე იყენებს იმათ გამოსარეცხად, ვინც სინათლის ნაცვლად სიბნელეს ირჩევს.

მე ჭემმარიტად წყლით გნათლავთ სინანულისთვის; ხოლო ის, ვინც ჩემს შემდეგ მოდის, ჩემზე ძლიერია, ვისი ხამლების ტარების ღირსიც არა ვარ; იგი მოგნათლავთ თქვენ სულიწმიდითა და ცეცხლით. მის ხელშია სალენწავი ნიჩაბი, და იგი საფუძვლიანად გაწმენდს თავის კალოს და შეკრებს თავის ხორბალს ბელელში; ხოლო ბზეს დაუშრეტელი ცეცხლით დაწვავს. მათე 3:11, 12.

ქრისტეს დღეებში, იოანეს 6:66-ში აღწერილ დროს, მან სხვა ნებისმიერ ჟამზე მეტად დაკარგა მოწაფეები. „ქრისტეს ცხოვრების“ იმ მონაკვეთში, სადაც იოანეს ეს ადგილი განიხილება, მოწაფეთა წასვლის მიზეზი სწორედ წინასწარმეტყველური გამოყენების მეთოდოლოგია იყო. მათ ვერ გაიგეს, რომ სიტყვასიტყვითი სულიერს წარმოადგენდა, და მოციქულ პავლეს თანახმად, სიტყვასიტყვითი წინ უსწრებს სულიერს.

ასეც წერია: პირველი კაცი, ადამი, გახდა ცოცხალი სული; უკანასკნელი ადამი — მაცოცხლებელი სული. თუმცა პირველად არ იყო სულიერი, არამედ ბუნებითი; ხოლო შემდეგ — სულიერი. 1 კორინთელთა 15:45, 46.

არ ნდომით, და ამიტომაც უუნაროდ, იუდეველებმა უარი თქვეს ქრისტეს გაგებაზე, როცა მან გამოაცხადა, რომ იგი იყო ზეციური პური, რომელიც უნდა ეჭამათ. წეს-ჩვეულებებმა და ტრადიციებმა დაჩრდილა ის მეთოდოლოგია, რომელსაც თავად ქრისტე იყენებდა. ამ ისტორიის შესახებ და უაითმა ასე დაწერა:

„მათი ურწმუნოების საჯარო მხილებით ეს მოწაფეები იესოსგან კიდევ უფრო მეტად გაუცხოდნენ. ისინი ძლიერ უკმაყოფილონი იყვნენ და, მაცხოვრის სატკენად და ფარისეველთა ბოროტი ზრახვების დასაკმაყოფილებლად, მას ზურგი აქციეს და ზიზღით მიატოვეს. მათ თავიანთი არჩევანი გააკეთეს: მიიღეს ფორმა სულის გარეშე, ქერქი გულისგულის გარეშე. მათი გადაწყვეტილება შემდგომ აღარასოდეს შეცვლილა, რადგან ისინი იესოსთან ერთად მეტად აღარ დადიოდნენ.

„ვისაც საცერი ხელში უპყრია, და საფუძვლიანად გაწმენდს თავის კალოს, და თავის ხორბალს ბელელში მოაგროვებს.“ მათე 3:12. ეს იყო განწმედის ერთ-ერთი დრო. ჭემმარიტების სიტყვებით ზზეს ხორბლისგან აცალკევებდნენ. რადგან ისინი მეტისმეტად ამოინი და საკუთარ სიმართლეზე დამყრდნობილნი იყვნენ იმისთვის, რომ მხილება მიეღოთ, მეტისმეტად წუთისოფლის მოყვარულნი იყვნენ იმისთვის, რომ სიმდაბლის ცხოვრება მიეღოთ, მრავალმა იესოს ზურგი აქცია. მრავალნი დღესაც იმავეს აკეთებენ. დღესაც გამოიცდება სულები, როგორც კაპერნაუმის სინაგოგაში ის მოწაფეები გამოიცადნენ. როდესაც ჭემმარიტება გულამდე აღწევს, ისინი ხედავენ, რომ მათი ცხოვრება ღვთის ნებასთან თანხმობაში არ არის. ისინი ხედავენ, რომ მათში სრული ცვლილებაა საჭირო; მაგრამ მათ არ სურთ თავის უარყოფელი საქმის აღება. ამიტომაც მრისხანებენ, როცა მათი ცოდვები გამოაშკარავდება. ისინი შეურაცხყოფილნი მიდიან, ისევე როგორც მოწაფეებმა დატოვეს იესო, დრტვინვით: „მიძიე ეს სიტყვა; ვის შეუძლია მისი მოსმენა?“ „საუკუნეთა სურვილი“, 392.

ეს არის მალაქიას აღთქმის მაცნე, რომელიც ლევის ძეებს ცეცხლით განწმედს. იგი სრულად წმენდს თავის კალოს, ხორბალს ზზისგან განაცალკევებს. იგი ამ საქმეს ნიჩბით ასრულებს. ნიჩაბი არის ის, რაც განყოფას ახდენს, და ნიჩაბი არის ახლანდელი ჭემმარიტების უწყება ყოველი შესაბამისი ისტორიისათვის, სადაც იგი ლევის ძეებს წმენდს. ნიჩაბი არის ელიას უწყება და მაცნენი, რომლებიც სამსჯავროს იარაღს წარმოადგენენ.

აჰა, მე ვაგზავნი ჩემს მაცნეს, და იგი გამიმზადებს გზას ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძიებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, აღთქმის მაცნე, რომელიც გსურთ; აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოცხადდება? რადგან იგი არის როგორც გადამდნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი; და დაჯდება იგი როგორც ვერცხლის გადამდნობელი და განწმედელი; და განწმენდს ლევის ძეთ და გამოარჩევს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს მსხვერპლი სიმართლით. მაშინ სასურველი იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. მალაქია 3:1-4.

ის, ვინც იოანე ნათლისმცემლის შემდეგ მოდის, არის იგი, ვინც თავისი საბერტყელით განწმენდს თავის კალოს და ჰგავს გამომდნობლის ცეცხლს. განწმედის პროცესი აღსრულდება აღთქმის მაცნის მიერ და, ამგვარად, მიუთითებს იმ ისტორიაზე, როდესაც უფალი აღთქმაში შედის ახალ, რჩეულ აღთქმის ერთან. როდესაც ძველი ისრაელი ეგვიპტის მონობიდან იქნა დახსნილი, იმ წმინდა ისტორიის ერთ-ერთი თემა იყო „პირმშოს“ საკითხი — იქნებოდა ეს ეგვიპტის პირმშოთა სიკვდილი, თუ ღმერთის მიერ ისრაელის თავისი პირმშოდ გამოცხადება.

და უთხარი ფარაონს: ასე ამბობს უფალი: ისრაელი არის ჩემი ძე, ჩემი პირმშო. და გეუბნები შენ: გაუშვი ჩემი ძე, რათა მემსახუროს მე; ხოლო თუ უარს იტყვი მის გაშვებაზე, აჰა, მე მოვკლავ შენს ძეს, შენს პირმშოს. გამოსვლა 4:22, 23.

როდესაც ღმერთმა ეგვიპტიდან გამოხსნისას ისრაელთან აღთქმა დადო, ღვთიური გეგმა ის იყო, რომ ყოველი ტომის ყოველი პირში ძე სამღვდელო მსახურებისთვის ყოფილიყო მიძღვნილი. მაგრამ ოქროს ხზოს ამბოხების დროს მოსეს მხარეს ამ ამბოხებაში მხოლოდ ლევის ტომი დადგა. მათი ერთგულების გამო ღმერთმა გააუქმა თავისი გეგმა, რომლის მიხედვითაც ყოველი ტომიდან ყოველი პირში სამღვდელოებისთვის უნდა ყოფილიყო მიძღვნილი, გვერდი აუარა სხვა ტომებს და ლევის ტომს სამღვდელოების განსაკუთრებული უფლება მისცა. როდესაც აღთქმის მაცნე ლევის პეტე განწმენდს, ეს ასახავს ისტორიას, სადაც ყოფილი აღთქმის ერი განზე იდება ახალი აღთქმის ერისთვის. ასე იყო იოანე ნათლისმცემლის, მილერიტების შემთხვევაში და ასე იქნება ას ორმოცდაათი ათასის შემთხვევაშიც. 1840 წლიდან 1844 წლამდე განწმედის პროცესი დაიწყო იმ წინასწარმეტყველური უწყების გამოცდით, რომელიც უილიამ მილერს ჰქონდა მიცემული. ამან უფლის თავის ტაძარში უეცარ მოსვლამდე მიიყვანა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მაგრამ განწმედის პროცესი 1863 წლამდე არ დასრულებულა.

„დანიელის 8:14-ის წინასწარმეტყველებაც — „ორ ათას სამას საღამო-დილამდე; და მაშინ განიწმიდება საწმიდარი“ — და პირველი ანგელოზის უწყებაც — „გეშინოდეთ ღვთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი“ — მიუთითებდნენ ქრისტეს მსახურებაზე უწმინდესში, საგამომძიებლო სამსჯავროზე, და არა ქრისტეს მოსვლაზე თავისი ხალხის გამოსახსნელად და უღვთოთა დასაღუპად. შეცდომა არ იყო წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში, არამედ იმ მოვლენაში, რომელიც უნდა მომხდარიყო 2300 დღის დასასრულს. ამ შეცდომის გამო მორწმუნეებმა იმედგაცრუება განიცადეს, თუმცა ყოველივე, რაც წინასწარმეტყველებით იყო ნათქვამი და რის მოლოდინსაც მათ წმინდა წერილიდან საფუძველი ჰქონდათ, აღსრულდა. სწორედ იმ დროს, როდესაც ისინი თავიანთი იმედების გაცრუებას გლოვობდნენ, მოხდა ის მოვლენა, რომელიც უწყებით იყო წინასწარ ნათქვამი და რომელიც უნდა აღსრულებულიყო, ვიდრე უფალი გამოცხადდებოდა, რათა საზღაური მიეგო თავისი მსახურებისთვის.“

„ქრისტე მოვიდა არა დედამიწაზე, როგორც ისინი მოელოდნენ, არამედ, როგორც წინასწარ იყო ნაჩვენები სახით, ზეცაში, ღვთის ტაძრის უწმიდესში. წინასწარმეტყველი დანიელი წარმოგვიდგენს მას, როგორც ამ დროს მოსულს ძველთაგან ძველთან: „ვიხილავდი ღამის ხილვებში, და აჰა, კაცის ძის მსგავსი მოდიოდა ცის ღრუბლებით და მოვიდა“ — არა დედამიწაზე, არამედ — „ძველთაგან ძველთან, და მიიყვანეს იგი მის წინაშე“. დანიელი 7:13.

„ეს მოსვლაც წინასწარ არის უწყებული წინასწარმეტყველ მალაქიას მიერ: ‘უფალი, რომელსაც თქვენ ეძებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, და აღთქმის მაცნე, რომელიც გასურთ; აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბათ უფალი.’ მალაქია 3:1. უფლის თავის ტაძარში მოსვლა მისი ხალხისთვის იყო უეცარი და მოულოდნელი. ისინი იქ არ ელოდნენ მას. ისინი მოელოდნენ, რომ იგი მოვიდოდა დედამიწაზე, ‘ცეცხლის ალით, რათა შური იძიოს მათზე, ვინც ღმერთს არ იცნობს და ვინც არ ემორჩილება სახარებას.’ 2 თესალონიკელთა 1:8.“

„მაგრამ ხალხი ჯერ კიდევ არ იყო მზად თავისი უფლის შესახვედრად. მათთვის კვლავ უნდა შესრულებულიყო მომზადების საქმე. უნდა მიეცათ ნათელი, რომელიც მათ გონებას ზეცაში არსებული ღვთის ტაძრისაკენ მიმართავდა; და როდესაც ისინი რწმენით გაჰყვებოდნენ თავიანთ დიდმღვდელს იქ მის მსახურებაში, ახალი მოვალეობები გამოუცხადდებოდათ. ეკლესიისათვის უნდა მიცემულიყო გაფრთხილებისა და დამოძღვრის კიდევ ერთი უწყება.

„ამბობს წინასწარმეტყველი: „ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როდესაც იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც გამდნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი; და დაჯდება როგორც ვერცხლის გამდნობელი და განწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეებს და გაწმენდს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა სიმართლით შესწირონ უფალს შესაწირავი.“ მალაქია 3:2, 3. ისინი, ვინც დედამიწაზე ცოცხლები იქნებიან, როცა ზემოთა საწმიდარში ქრისტეს შუამდგომლობა შეწყდება, წმინდა ღვთის წინაშე შუამავლის გარეშე უნდა იდგნენ. მათი სამოსელი უბიწო უნდა იყოს, მათი ხასიათი კი ცოდვისგან უნდა განიწმინდოს შეპკურების სისხლით. ღვთის მადლითა და საკუთარი გულმოდგინე ძალისხმევით მათ ბოროტებასთან ბრძოლაში გამარჯვებულნი უნდა იყვნენ. მაშინ, როცა ზეცაში საგამომძიებლო სამსჯავრო მიმდინარეობს, ხოლო მოწანიე მორწმუნეთა ცოდვები საწმიდრიდან იფხვრება, ღვთის ხალხში დედამიწაზე უნდა აღსრულდეს განწმენდის განსაკუთრებული საქმე, ცოდვის განშორება. ეს საქმე უფრო ნათლად არის წარმოდგენილი გამოცხადების 14-ის უწყებებში.

„როცა ეს საქმე აღსრულებული იქნება, ქრისტეს მიმდევარნი მზად იქნებიან მისი გამოჩენისთვის. „მაშინ სასიამოვნო იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში.“ მალაქია 3:4. მაშინ ეკლესია, რომელსაც ჩვენი უფალი თავისი მოსვლისას თავისთან მიიღებს, იქნება „დიდებული ეკლესია, რომელსაც არ ექნება ლაქა, არც ნაოჭი, არც რაიმე ამგვარი.“ ეფესელთა 5:27. მაშინ იგი გამოჩნდება „როგორც განთიადი, მშვენიერი როგორც მთვარე, წმინდა როგორც მზე და საშინელი როგორც დროშებიანი ლაშქარი.“ ქებათა ქება 6:10.

„უფლის თავის ტაძარში მოსვლის გარდა, მალაქია აგრეთვე წინასწარმეტყველებს მის მეორედ მოსვლას, მის მოსვლას სამსჯავროს აღსასრულებლად, ამ სიტყვებით: „და მივეახლები თქვენ სამსჯავროდ; და ვიქნები მსწრაფლი მოწმე ჯადოქართა წინააღმდეგ, და მემრუშეთა წინააღმდეგ, და ცრუ მოფიცართა წინააღმდეგ, და მათ წინააღმდეგ, ვინც ქირის მუშაკს გასამრჯელოში ავიწროებს, ქვრივსა და ობოლს, და უცხო მის სამართალს უკარგავს, და არ ეშინია ჩემი, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“ მალაქია 3:5. იუდაც იმავე სცენას გულისხმობს, როცა ამბობს: „აჰა, უფალი მოდის თავის წმიდათა ათიათასებით, რათა აღასრულოს სამსჯავრო ყოველთა ზედა და ამხილოს ყოველი უღმრთო მათ შორის მათი ყოველი უღმრთო საქმისათვის.“ იუდა 14, 15. ეს მოსვლა და უფლის თავის ტაძარში მოსვლა ერთმანეთისგან განსხვავებული და განცალკევებული მოვლენებია.

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმინდეს ადგილას, საწმიდარის განწმენდისათვის, როგორც ეს დანიელის 8:14-შია წარმოჩენილი; კაცის

მის მოსვლა დღეთაგან ძველთან, როგორც ეს დანიელის 7:13-შია წარმოდგენილი; და უფლის მოსვლა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიას მიერ იყო წინასწარმეტყველებული, — ერთი და იმავე მოვლენის აღწერებია; და ესვეა აგრეთვე წარმოდგენილი სიძის ქორწილში მოსვლით, როგორც ეს ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში ათი ქალწულის იგავში.“ The Great Controversy, 424–426.

ბოლო აბზაცში მოხსენიებულია ოთხი „მოსვლა“, და ისინი ყველა ერთი და იმავე მოსვლას აღნიშნავს, რომელიც ოთხი განსხვავებული სახით არის სიმბოლურად წარმოდგენილი. ერთ-ერთი ამ „მოსვლათაგანი“ არის იგავი ათი ქალწულის შესახებ.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი ასო-ასო შესრულდა და შესრულდება, რადგან მას განსაკუთრებული გამოყენება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, შესრულდა და კვლავაც იქნება არსებული ჭეშმარიტება ჟამთა აღსასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

თუ ოთხი „მოსვლა“ „ერთი და იმავე მოვლენის აღწერაა“, მაშინ ეს ოთხი „მოსვლა“, რომლებიც აღსრულდა ადვენტიზმის დასაწყისში მილერიტულ მოძრაობაში, კვლავაც „აღსრულდება“ ადვენტიზმის დასასრულს ელიას მოძრაობაში „ზუსტად ასო-ასომდე“.

უილიამ მილერი და მილერიტები იყვნენ პირველი ანგელოზის უწყების წარმომადგენლები, და სწორედ იმავე მონაკვეთში ადრეული წერილებიდან, რომელიც ახლახან მოვიხმეთ, პირველი ანგელოზის უწყებას იოანე ნათლისმცემლის იდენტური მახასიათებლები ჰქონდა. ჩვენ მოვიხმეთ ის მონაკვეთი, სადაც ნათქვამია, რომ მათ, ვინც უარყო იოანე ნათლისმცემლის უწყება, იესოს სწავლებით სარგებლობა არ შეეძლოთ. მომდევნო აბზაცში იგი ამბობს: „მათ, ვინც უარყო პირველი უწყება, მეორე ვერავითარ სარგებლობას ვერ მოუტანდა; და არც შუალდამის ძახილით მიიღეს სარგებლობა, რომელიც მათ უნდა მოემზადებინა, რათა რწმენით შესულიყვნენ იესოსთან ერთად ზეციური საწმიდრის უწმინდეს ადგილზე.“ უილიამ მილერიც და იოანე ნათლისმცემელიც სამსჯავროს იარაღებს წარმოადგენენ.

რომ არც ერთი მათგანი არ გამოჩენილიყო, მათი შესაბამისი თაობები სინათლის უარყოფისთვის პასუხისმგებელნი არ იქნებოდნენ. ღმერთმა ეს ორი მაცნე გამოიყენა ლაოდიკეისეული ცოდვის მოსახსნელად და ამგვარად გამოავლინა უწინ არჩეული ხალხის ლაოდიკეისეული სიშიშვლე, როდესაც შემოიტანა უწყება, რომელიც — იქნებოდა მიღებული თუ უარყოფილი — სამსჯავროში გამოყენებული იქნებოდა სიმბოლოდ იმისა, რომ მათ შორის წინასწარმეტყველი იყო. 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდის ისტორია წინასახედ იყო გამოსახული იმ ცეცხლით, რომელიც ჩამოვიდა ელიას მსხვერპლზე ქარმელის მთაზე. ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველი ცრუწინასწარმეტყველთაგან განირჩა.

ჩვენ მივედით იმ ეტაპამდე, როცა უნდა გამოვსახოთ განწმენდის პროცესი, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ გაგრძელდა. და უაითმა განაცხადა, რომ 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ „ხალხი ჯერ კიდევ არ იყო მზად, თავისი უფლის შესახვედრად. მათთვის ჯერ კიდევ უნდა აღსრულებულიყო მომზადების საქმე. უნდა მიცემოდათ

ნათელი, რომელიც მათ გონებას ზეცაში ღმერთის ტაძრისაკენ წარმართავდა; და როდესაც ისინი რწმენით გაჰყვებოდნენ თავიანთ მღვდელმთავარს იქ მის მსახურებაში, ახალი მოვალეობები გამოცხადდებოდა. ეკლესიისათვის უნდა მიცემულიყო კიდევ ერთი გაფრთხილებისა და დარიგების უწყება.“

როდესაც ადვენტიზმმა უარყო ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“, რომელსაც დანიელმა მოსეს „ფიცი“ უწოდა, მან დაკარგა უნარი ეცნო, რომ განწმედის პროცესი გრძელდებოდა მათი იმ საწყისი საქმიანობის მიღმაც, რომელიც დაკავშირებული იყო სამსჯავროს გახსნასთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებების შეცნობასთან.

შემდეგ სტატიაში განვიხილავთ განწმედის უწყვეტ პროცესს და დავიწყებთ იმ ნამდვილი პროტესტანტიზმის რქის შეთანხმებას რესპუბლიკანიზმის რქასთან, რომელიც მილერიტულმა ადვენტიზმმა 1840-იან წლებში მიიღო.